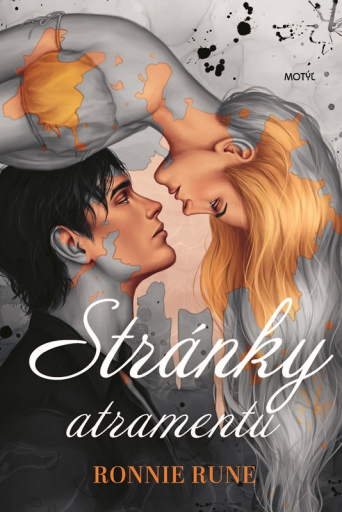

The background of the cover is a grayscale illustration of a man and a woman in a close, intimate pose, nearly kissing. The man is on the left, looking towards the woman on the right. The woman has her eyes closed and a gentle smile. The illustration is overlaid with large, expressive orange and yellow ink splatters, particularly around the couple's heads and shoulders. In the upper right corner, there are several black ink splatters of varying sizes.

MOTYL

*Stránky
atramentu*

RONNIE RUNE

Stránky atramentu

Stránky atramentu

RONNIE RUNE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

STRÁNKY ATRAMENTU

Napísala: Ronnie Rune

Ilustrácia obálky: Katerina Strokach

Vnútorne ilustrácie: Justine Zamboni

Zodpovedná redaktorka: Martina Šebeková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Česko

Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-422-1

*Pre všetkých, ktorí v stránkach kníh
našli stratený kúsok seba.*

Ak Ťa zaujima, ako znie táto kniha, nechaj sa viesť hudbou
ukrytou medzi slovami:

Prológ

EXPERIENCE – LUDOVICO EINAUDI

Damien prechádzal cez most, ktorého zábradlie pokrývala zrážajúca sa para. Vždy tu bolo chladno, no dnes mu zima zaliezala hlbšie – nie pod kožu, ale pod myšlienky.

Hoci sa začínal nový deň, ulice jeho mesta ostávali ponorené do rovnakého sivého šera, v akom sa topili už celé stáročia.

Velmora bola tichá. Vždy bola.

Nie však prázdna, práve naopak. Ulice sa pomaly zaplňali. Muži v tmavých kabátoch, ženy so šatkami okolo krku, deti, ktoré sa nehrali, len mlčky nasledovali svojich rodičov. Každý sa niekam ponáhľal, no nikto nerobil hluk. Kroky sa tlmili v štruktúre ulice, hlasy sa stratili, skôr než vôbec zazneli, a ticho prerušoval len šepot.

Vlákná myslí.

Myšlienky, ktoré sa kĺzali priestorom ako dym. Damien ich nevnímal, pretože boli jeho súčasťou od malička.

Steny budov vyzerali nekontrastne. Sivé, studené, kamenné – bez tieňov a zároveň plné tieňov, ktoré sa nehýbali tak, ako by sa mali. Farby, ktoré tu prežili, predstavovali skôr náznak spomienky než realitu.

V diaľke sa týčila budova Konkláve. Hranatá architektúra sa nezmenila celé generácie, pretože v tomto svete nebolo miesta na zmeny. A už vôbec nie na ľútosť.

Prešiel popri fontáne, ktorá nikdy netiekla, a zamieril k hlavnému schodisku. Vaelmari pred vchodom mu ustúpili, no žiaden mu nepozrel do očí.

Nemali na to dôvod. Všetci vedeli, kam ide a čo tam ide robiť.

Damien ani brvou nepohol, keď kráčal pomedzi rady Konkláve, až kým sa nepostavil pred súdnu lavicu.

Obvinený kľáčal pred ním, ruky zviazané za chrbtom, čelo takmer opreté o chladný mramor podlahy. V sále vládlo neprírodné ticho – ticho, ktoré prichádzalo vždy pred tým, než spravodlivosť roztála spravodlivosť.

Damien si už zvykol na strach v očiach odsúdených.

„Na základe dôkazov získaných cez vlákna myslí vynášam ortieľ,“ prehovoril.

Jeho hlas sa niesol sálou ako ozvena niečoho dávneho a nevyhnutného.

„Za svoje činy bude obvinený uvrhnutý do Sivého útesu.“

Vzduch v miestnosti zhustol.

Niekoľko členov Konkláve sa nepokojne zavrtelo na svojich miestach, nikto sa však neodvážil protestovať.

Najtvrdší trest.

Sivý útes predstavoval viac než len väzenie – bol to rozsudok bez návratu. Miesto, kde šepot vlákien Zrkadlového prameňa umlčali kamenné steny. Žiaden šepot myslí, ktorý Specularov sprevádzal od narodenia.

Len ticho.

Obvinený prudko zdvihol hlavu a v jeho očiach sa zračilo zdeseenie. Sivý útes znamenal osamelosť takú hlbokú, až v nej myseľ strácala samu seba.

„Rozsudok je konečný.“

Damien sa otočil a vykročil zo sály bez jediného pohľadu späť.

Vzduch dýchal chladom. V záhrade panovalo také hlboké ticho, až sa zdalo, že svet prestal dýchať spolu s ním. Pod nohami cítil drsnosť kamenných chodníkov, okolo neho sa rozliehal pach dažďa, ktorý ešte nepadol.

A uprostred toho všetkého stálo jazero Zrkadlového prameňa.

„To bol tvrdý rozsudok,“ ozvala sa Grace za jeho chrbtom. Hlas mala vyrovnaný, ale cítil, že ho skúma.

„Som hlavný Noxtor,“ odvetil ostro, keď na ňu pozrel. „Nepotrebujem, aby si spochybňovala moje rozhodnutia.“

„To nerobím,“ pokrútila hlavou a zaváhala. „Obaja vieme, že si ho odsúdil tvrdsie, než bolo nutné.“

Zaťal sánku. Nechcel o tom hovoriť. Nechcel pripustiť, že rozhodnúť takto nemilosrdne ho prinútilo ešte čosi iné. Ten bastard roztrieštil druhú myseľ a urobil tak z človeka prázdnu schránku. To bolo všetko, na čom záležalo.

Odvrátil hlavu a zadíval sa na Prameň.

Jeho hladina bola dokonalá, trblietala sa ako tenká vrstva tekutého striebra. Damien podišiel bližšie, no vnútri cítil napätie. Nikdy sa doň nemohol dívať prídlho.

Hladina totiž odrážala pravdu. Myšlienky. Spomienky, ktoré sa nemali vynoriť. To, čo môže, ale nemusí byť. On tam však videl aj niečo, čo neexistovalo. A nikdy nepochopil prečo.

Myslel, že po toľkých rokoch prestanú, ony však nikdy nezmizli.

Sny. O nej.

1. kapitola

ROSYLN – BON IVER

Aurora – Londýn: súčasnosť

Londýn. Hlasný, preplnený a neúprosný. Dokonalé miesto pre ľudí, ktorí sa nechceli cítiť osamelo, ale aj tak boli.

Ja som patrila medzi nich. Netušila som, prečo som práve dnes mala takú zlú náladu. Teda tušila, ale nechcelo sa mi o tom premýšľať. Nechcelo sa mi premýšľať vôbec.

Vzduch bol ostrý, presiaknutý vlhkosťou po popoludňajšom daždi a ja som v rukách zvierala papierový pohár pumpkin spice latte. Horúca škoricová káva mi pripomínala jeseň vo všetkých jej podobách, ale nič vo mne neroztopila.

Keď som prechádzala popri Waterstones na Kensington High Street, zastavila som sa skôr zo zvyku než z impulzu. Neplánovala som vkročiť dnu, no moje nohy boli rýchlejšie než myseľ.

Vošla som a v tom momente svet na chvíľu spomalil. Obklopila ma zmes vôní – papiera, atramentu, kávy. Teplé svetlo sa odrážalo od drevených políc, zatiaľ čo vonku sa pomaly stmievalo. Išlo o jedno z mála miest, kde sa dalo stratiť a zároveň nájsť. Zavrela som oči a na okamih si dovoľila predstaviť si, že som niekde inde.

Keď mi došlo, že tu stojím ako blázon, spamätala som sa a prešla do fantasy sekcie. Pomaly som prechádzala prstami po obaloch kníh, ktoré ma kedysi pohltili natoľko, že som v nich nachádzala domov.

Ach, aké by to bolo krásne, môcť ich prežiť znova po prvý raz.

Dať si zlomiť srdce poslednou kapitolou. Do poslednej strany veriť, že možno tentoraz sa to skončí inak. Po tom všetkom som dokázala precítiť lásku len v knihách. Hneď ako mi napadla tá myšlienka, v hlave sa mi ozval hlas mojej najlepšej kamarátky Mel, aby som sa neuzatvárala pred svetom.

Obe sme však vedeli, že je to zbytočné.

Steny, ktoré som si okolo seba vybudovala, boli pevnejšie ako titán a už ani ja sama som netušila, či som schopná ich zbúrať.

Ten pocit bol návykový.

Keď som sa uzavrela pred svetom a ničomu nedovolila preniknúť dnu, zrazu som zistila, že ma nič nemôže rozhodiť. Necítiť vôbec bolo stokrát lepšie, než kráčať s otvoreným srdcom, ktoré volalo po tom, aby ho niekto vytrhol a rozdupal.

Už nikdy viac.

Moje rany boli hlbšie a doteraz sa celkom nezahojili.

Vedľa mňa niekomu zazvonil telefón a ja som sa tak strhla, až mi káva skoro vypadla z ruky.

Vtom som si ju všimla.

Tmavomodrý matný obal, strieborné ornamenty po okrajoch. Žiadna presladená obálka s dvoma ľuďmi v objatí, žiadne neónové písmo evokujúce túžbu.

Elegantným kaligrafickým písmom na nej svietilo: *Prečítaj si ma.*

Zrazu sa vo mne ozvala zvedavosť a zdvihla som knihu do ruky. Jej váha bola zvláštne príjemná – akoby mi patrila odjakživa. Zarážala som sa, pretože ten pocit nedával žiadny zmysel.

Netušila som, či ide o posledný kus alebo ho len zle zaradili.

Žiadny autor. Žiadna anotácia. Zadná strana prázdna. Na záložkách takisto nič.

Moje vydavateľské ja okamžite zbystrilo. Kto sem tú knihu vôbec dal?

„Vidím, že ste našli klenot tohto miesta,“ ozval sa hlas za mnou. Otočila som sa a predo mnou stál mladý muž v okuliároch so vševediacim úsmevom. Niečo mi na ňom nesedelo.

„Klenot?“ zopakovala som sucho. „Nemá autora ani anotáciu. Čudujem sa, že ju vôbec predávajú.“

Len sa na mňa pozrel, akoby som povedala nepodstatnú informáciu. „Mali by ste si ju vziať. Očividne si vás našla.“

Zamračila som sa. „Ležala položená uprostred stola. A ešte aj zle.“

„Nie všetok atrament ostane len na stránkach kníh, Aurora. Niektoré príbehy presakujú ďalej, než by mali.“

„O čom to...“ zarazila som sa uprostred vety. „Odkiaľ viete moje meno?“

Namiesto odpovede si len pokojne napravil okuliare dvomi prstami, čo ma zmätlo a iritovalo ešte viac. Kto si takto posúva okuliare?

Začína to byť naozaj veľmi divné.

„Každá kniha chce niečo povedať,“ prehovoril ticho. „A táto čaká práve na vás.“

„Nemá predsa ani cenovku.“

On sa však len usmial. „Tento príbeh nemá cenu. Berte to ako dar od knihovníka.“

Nestihla som sa spýtať na nič viac, pretože sa otočil a zmizol medzi regálmi.

Zostala som tam stáť s knihou v ruke a s chaosom v hlave. Mala by som ju nechať tak, nemala som čas na absurdnosti. Prečo by mi ju vôbec daroval?

Čím dlhšie som však na ňu pozerala, tým väčšmi som cítila, že si ju musím vziať. Jej strany ma priam priťahovali.

Čo sa to tu, dopekla, dialo?

Už len z princípu som mala chuť odložiť ju naspäť a neobzrieť sa.

A to aj urobím, povedala som si tvrdohlavo. Vrátila som ju medzi ostatné knihy a zamierila k schodom na ďalšie poschodie. Po pár metroch som sa však zastavila. Zastavila, ale neotočila.

Toto fakt nie je normálne.

Než som si to mohla rozmyslieť, rýchlo som sa vrátila a schmatla tú prekliatu knihu. Toto môžem úplne bez pochyb označiť ako najzvláštnejšiu vec, čo sa mi za posledné roky stala.

Totálne zmätená a stratená v myšlienkach som neistým krokom vyšla von. Tak trochu som aj čakala, že ma niekto zastaví, nikto mi však nevenoval pozornosť. Akoby tá kniha ani nepatrila do tohto kníhkupectva. Zdalo sa mi, že vzduch je teraz o trochu chladnejší. Akoby Londýn dýchal inak.

Keď som sa s knihou pevne zovretou v rukách otočila, môj pohľad sa stretol s knihovníkovým. Stál vo výklade a sledoval ma. Keď videl, čo držím, spokojne sa usmial. Zamračila som sa a rýchlo sa pobrala preč.

Veľmi zvláštny chlap.

A ešte zvláštnjšia kniha.

2. kapitola

THE NIGHT WE MET – LORD HURON

Damien – Velmora: súčasnosť

Kamenné oblúky nad jeho hlavou ešte držali ranný opar, keď Damien zabočil do vedľajšej uličky. Tam, kde sa ulice stáčali príliš ostro a Zrkadlový prameň tiekol pomedzi budovy, sa nachádzalo miesto, kde si mohol aspoň na chvíľu dovoliť necítiť sa ako hlavný Noxtor.

Kaviareň Pod arkádou bola jeho každodennou rutinou už niekoľko rokov a aj dnes mu do nosa udrela rovnaká vôňa ako vždy – pálený med, sladký koreň a horkosť, ktorá nepochádzala z kávových zŕn, ale zo sveta, v ktorom žili.

Zastavil sa pred pultom a automaticky sa naladil na vlákno mysle, ktoré znelo ako nostalgia a syčanie vetra.

To čo vždy, Bren, vyslal myšlienku do Brenovej mysle.

Majiteľ kaviarne neotočil hlavu, len sa uškrnul a prehovoril nahlas: „Dúfam, že nečakáš, že ti odpoviem v hlave.“

Damien jemne nadvihol kútik úst. „Prepáč. Sila zvyku.“

„Niekedý si hovorím, že vám Specularom vlastne vôbec nezávidím. Po toľkých rokoch si ani neviem predstaviť počuť všetky vlákna a naučiť sa ich filtrovať, aby ma nepohltili,“ podpichol ho, zatiaľ čo mu pripravoval kávu.

Damien mu neodpovedal. Myšlienkami už bol na zasadnutí Konkláve, na ktoré nemal absolútne žiadnu náladu. Zrak mu padol na stenu pri pultíku, kde sa ťahala stále tá istá prasklina v omietke, ktorú tu videl prvýkrát ako trinásťročný.

„Vieš, že si jediný z elity, ktorý sem chodí?“ poznamenal Bren, keď mu podal pohár.

Damien sa na chvíľu zastavil a pred tým, ako odišiel, potichu hlesol: „Možno preto, že ostatní zabudli, ako chutí obyčajnosť.“

• • •

V Sieni pamäti budovy Konkláve viselo tiché napätie ako každý mesiac počas týchto zasadnutí.

Na kruhovej platforme ich sedelo osem. Osem rodín najmocnejších rodov Specularov, ktoré mali na starosti celý systém funkcií. Bez nich by sa narušila harmónia chodu Velmory.

Athen St. Alden už vysielal myšlienky cez vlákna a Damien len zaťal zuby.

„... a keby Venerisi nemali povolenie monitorovať záznamy priamo, nikdy by sa to k nám nedostalo.“

Damien prevrátil oči a rovno sa aj odladil, aby ho nemusel počúvať. Zavrel oči, strieborné nite myslí sa mu v predstavách jemne vlnili, každá vo svojej jedinečnej melodii. Po rokoch praxe to už takmer nevnímal, ale vedelo byť pohlcujúce, ak si Specular nechránil myseľ. On sám to vedel najlepšie.

Vo vláknach sa rozliehali hlásenia ostatných – jedna funkcia po druhej, ich myšlienky presne naladené, odmerané, predvídateľné.

Bolo to... mechanické. Ako keď niečo funguje tak dokonale, až sa stane neviditeľným. Nevnímal, keď Lyra – hlavná Eritierka – vysvetľovala, prečo sa čoraz ťažšie Specularom zaceľuje myseľ a že liečiteľské metódy sa komplikujú s vyšším počtom roztrieštení. Hlásenia hlavného Syrena nepriniesli nič, čo by stálo za jeho pozornosť. Trpkosť sa mu rozliala na jazyku, pretože sám si kedysi na zlomok okamihu myslel, že tiež vidí možný odraz budúcnosti. Myslel si, že to, čo zazrel v Prameni, bude raz realita, ako to dokázali vidieť aj oni, ale veľmi rýchlo pochopil, že len jednoducho stratil zdravý rozum. Prepojenie funkcií bolo zriedkavé a Damien bol ten posledný, ktorý by dokázal ovládať až dve schopnosti Specularov.

„Thane?“

Zarezonovalo to priamo v jeho mene. Až vtedy zdvihol zrak.

„*Tridsaťštyri odsúdených zločincov. Štrnásť v Sivom útese, piati pod ďalším spracovaním. Jeden mimosúdne ukončený.*“

Ticho.

„Efektívne,“ zaznel v mysli Mael Roan, hlavný Aelit. Jeho vlákna boli mdlé, takmer nezúčastnené, čo sa u kronikára dalo predpokladať. „*Máme šťastie, že práve v našej ére môžeme sledovať jedného z najmocnejších Noxtorov za posledné storočia.*“

Damien nereagoval, ale myklo mu svalom na líci.

„Niektorí by povedali, že je to skôr smola,“ poznamenal Athen St. Alden. Pohľad mal upretý priamo pred seba, no tón hlasu mieril presne.

Damien sa pomaly nadýchol nosom, aby sa ovládol.

Nereaguj. Presne to od teba očakáva, pomyslel si Damien.

Alden neostal dlho ticho.

„Isara,“ obrátil sa k mladej umelkyni o dve kreslá ďalej, „*stihnú tvoji poeti dnešné predstavenie alebo si máme pripraviť náhradný zápis bez metafor?*“

Niektorí si vymenili pohľad, nikto sa však nezasmial. Damien prehovoril pokojne, no hlas mal v mysli tvrdší než predtým.

„Keby nebolo Aurelov, už by sme dávno prestali rozlišovať medzi

emóciou a pragmatickosťou. Prameň je dôležitý, ale bez emócií by sa z nás stali racionálne mechanické bábky. Nepodceňujme to, čo sa môže na prvý pohľad zdať menej dôležité.“

Zachytil vďačný pohľad Isary, no neusmial sa ani nezareagoval. Len v tichu dupočúval zvyšok zasadnutia, a keď sa skončilo, bez slova sa postavil a vyšiel z miestnosti.

• • •

Noc vo Velmore vždy prichádzala skôr, než by mala.

Damien stál pri vysokom oblúkovom okne vo svojej pracovni a pozoroval tú známu siluetu gotických budov vo svite mesiaca. Ostré línie striech, svetlá ako vyblednuté tieň, mihotanie lucerien, ktoré len predstierali teplo. Všetko pôsobilo mdlo, ako keby sa niekto pokúsil nakresliť svet, no zabudol na paletu farieb.

Toto bol jeho život. Jeho realita. A predsa sa dnes cítil čudne vzdialený. Akoby sa kúsok jeho mysle vznášal niekde medzi minulosťou a snom.

Kniha s posledným rozsudkom ešte ležala otvorená na stole, on sa jej však nedotkol. Prsty mal zovreté okolo hrnčeka s čiernym čajom, ktorý už dávno vychladol. Jeho myseľ lietala ďaleko. Opäť k nej.

Odkedy ju v Prameni uvidel prvýkrát, nedokázal na ňu zabudnúť. Bolo to dávno, mal trinásť, možno štrnásť. Večer, keď ho poslali načerpať myseľ pred prvým skúmaním vlákien. Zohol sa nad hladinu a čakal, že uvidí niečo obyčajné – úlomok spomienky, myšlienku, obraz minulosti –, ale namiesto toho prišla ona.

Tvár, ktorú nikdy predtým nevidel.

Sivé oči, hlboké ako búrka, čo nikdy neutíchnu. Vlasy, v ktorých sa svetlo zrkadlilo ako roztavené zlato. Oči mala plné vzdoru, aj keď sa smiala. Ako niekto, kto sa už raz rozpadol a potom sa poskladal naspäť. Inak. Krajšie.

V ten moment, keď sa objavila, Damien vedel, že v skutočnosti neexistuje. A to z jediného dôvodu.

Bola *farebná*. Nielen svetlá, nielen jemne teplá, ale naozaj žiarivá. Ako výkrik uprostred ticha.

A to bolo to najdesivejšie.

Vo Velmore neexistovala farba. Tento svet bol mdlý. Desaturovaný.

Všetko tu malo rovnaký odtieň. Sivý. Chladný. Správny. A ona ho narušila svojím svetlom.

Roky ju hľadal v každom pohľade, v každom bozku, v každom tichom, prchavom momente, no vždy márne.

Nikto sa jej nepodobal, pretože bola len výplodom jeho mysle, a napriek tomu ju videl v Pramene znova. A znova. Nie každý deň. Niekedy sa neukázala celé mesiace.

A potom zrazu... pohľad. Rukou sa dotýkala niečoho, čo nepoznal. Smiala sa na niekoho, koho nevidel, a zakaždým cítil niečo zvláštne. Nielen túžbu, ale aj stratu, ako keby niečo mal a hneď o to aj prišiel.

Pohľad mu padol na čierny zápisník, ktorý ležal na stole. Niektoré noci, keď bol mladší, si tie sny zapisoval. Dúfal, že keď ich zhmotní, prestanú sa mu vracieť. Neprestali. Boli všade.

Ona bola všade.

Tváre bez mena sa človeku rýchlo stratia v pamäti. No jej nie. Nikdy nepoznal jej meno, nepočul jej hlas, a predsa poznal líniu jej krku, tieň jej úsmevu, pohľad... Ten, čo ho v snoch drvil a vyvolával pocity, ktoré mu nedávali zmysel.

Napriek všetkému to bolo reálnejšie než čokoľvek, čo cítil vo Velmore.

Potom však nastal moment, keď sa niečo zmenilo. Nie úplne očividne, ale dosť na to, aby si to všimol. Pretože ju skúmal príliš dlho. Príliš často.

Zrazu už nevidel obrazy, kde sa smiala alebo čítala. Zrazu prišli tie, kde len jednoducho sedela a nerobila nič. Oči jej hľadeli do prázdna, bez tej iskry, ktorá ho tak fascinovala.

A to ho privádzalo do šialenstva. Nenávidel, že mu niečo také absurdné, niečo také nemožné – výtvor jeho predstavivosti – narušovalo fasádu, ktorú si roky budoval.

Že mu jej pohľad dokázal zaplniť prázdnotu v hrudi, o ktorej si myslel, že tam bude už navždy.

A preto keď ju znova uvidel s očami, ktoré kedysi sršali životom a teraz boli len tiché, nedokázal to vytesniť.

Chcel vedieť *prečo*. Chcel zistiť, čo alebo kto spôsobil ten výraz. Nevedel, prečo ho to tak zožiera a prečo pri predstave, že sa jej niečo stalo, silno zatína zuby.

Oprel si hlavu o operadlo a oči mu padli na prasklinu v strope. Táto pracovňa bola plná chýb. Ako celá jeho krajina. Plná popraskaných vecí, ktoré sa snažili tváriť, že sú nedotknuté.

Zhlboka sa nadýchol a pokrútil hlavou. Nemalo zmysel strácať čas nad nezmyslami. Grace ho už určite čakala, a tak sa obliekol a pohol k dverám.

Keď vyšiel von, ulice Velmory zívali prázdnotou, jedine šepot Prameňa vytváral ten typický šum.

Prešiel popri záhrade a z nejakého dôvodu ho nohy opäť zaviedli k jazeru. Damien nevedel prečo. Možno sa chcel ešte viac trýzniť.

Keď sa naklonil nad hladinu, vlny tekutého striebra sa zachveli a zjavila sa *ona*.

Vtom sa mu však zadrhol dych.

Tentoraz to nebolo ako predtým. Nešlo len o vzdialenú spomienku či vyblednutý tieň. Ani o nejasný odraz mysle ako vždy, keď sa človek pozrie na hladinu. Pretože teraz vyzerala, že tam bola a nebola zároveň. Príliš živá.

Srdce sa mu na sekundu zastavilo.

Sedela pri stole s knihou v rukách, jej prsty sa nevedome pohrávali s okrajom stránok. Perami sa mierne dotkla končekov prstov, akoby si chcela lepšie zapamätať slová, ktoré čítala.

Vyschlo mu v hrdle, pretože toto by sa nemalo diať. Nie takto.

Bezmyšlienkovite sa pohol vpred, aby sa uistil, že je to skutočné. Že to nie je len prelud.

Akokoľvek s tým bojoval, nevedel si pomôcť. Ak sa to týkalo *jej*, nikdy nevedel.

Natiahol ruku k jazeru a v momente, keď sa jeho prsty dotkli vody...
... hladina pod nimi sa roztrieštila a strieborné vlny sa roz-
tekli do tmy.

3. kapitola

BLUEBIRD – ANNA GRAVES

Aurora – Londýn: súčasnosť

Milovala som svoj byt. Predstavoval pre mňa bezpečné miesto, dokonalú rovnováhu medzi samotou a mestom, ktoré poznalo vôňu dažďa lepšie než vlastné meno. Stačilo vyjsť na balkón a všetko som mala na dosah. Zavretím dverí však zostalo všetko vonku.

Odpila som si z austrálskeho Sauvignonu Blanc – jediného, ktorý stál za to – a pohľad mi opäť padol na knihu, ku ktorej som dnes prišla.

Musím uznať, že ma zaujala.

Vyložila som si nohy a otvorila ju na prvej strane. Hneď na mňa zasvietilo venovanie:

Pre všetkých, ktorí prestali veriť na lásku.

Odfrkla som si.

Dobre som vedela, prečo ľudia prestali veriť. Nie je to žiadna neznáma. Len veľmi konkrétna, neodvratná realita.

Ja som raz uverila a presne preto si to už nikdy nedovolím.

Naučila som sa pozeráť na ľudí s nedôverou. Vybudovala som si svoje pevné múry a zo sveta si k sebe púšťala len to, čo mi nemohlo ublížiť.

Knihy. Víno. Kariéru. Nič viac som nepotrebovala.

Čo mi však neustále vrtalo v hlave, bol dôvod, ktorý ma donútil vziať túto knihu. Prečo mi akýsi hlas v hlave šepkal, že ju potrebujem čítať?

Možno som už prichádzala o rozum. Pokrútila som hlavou, pozornosť presunula na písmená a konečne sa začítala.

Dostala som sa len po štyridsiatu stranu, keď ma zmohlo prvé zívnutie. Pretrela som si oči, ale vedela som, že to bolo zbytočné. Mala by som ísť spať, no prekvapilo ma, aká je tá kniha dobrá.

Autor – alebo autorka – písal štýlom, ktorý ma vtiahol, skôr než som si to stihla uvedomiť, a na tom mi vždy záležalo najviac. Žiadne recenzie, žiadne odporúčania. Ak ma kniha donútila čítať do noci, znamenalo to, že za niečo stojí.

Leo si zo mňa uťahoval že si nikdy nečítam sprievodné listy rukopisov, ktoré nám posielajú. Tvrdil, že je to hazard. Ja som tvrdila, že je to inštinkt.

Zatiaľ mi to vychádzalo. Leo si len mohol trhať vlasy, hoci pri tomto tempe by prezident nášho vydavateľstva oplešatel v dvadsiatich deviatich rokoch. Tá predstava ma rozosmiala.

Na tejto knihe však bolo čosi zvláštne. Velmora – svet z tmavého kameňa a mramoru – pôsobila tajomne a temne. Elegantne, ale pochmúrne, s vysokými gotickými oblúkmi a budovami, ktoré vyzerajú ako univerzitné kampusy z iného sveta. Obloha večne pod mrakom, akoby slnko prenikalo cez hustú atmosféru. Tlmené farby. Popolavé.

Čo ma však zaujalo najviac, bol Zrkadlový prameň.

Strieborná rieka, ktorá pretekala uličkami a vlievala sa do jazera v srdci mesta. Keď sa ľudia pozreli na hladinu, nevideli len svoj odraz – videli vlastné myšlienky a spomienky. Hlavný hrdina pre mňa zatiaľ predstavoval jednu veľkú záhadu. Mala som pocit, že v ňom bolo viac, ako sa na prvý pohľad zdá.

Potom som si však prečítala poslednú vetu kapitoly:

Najhorší pocit nie je smrť ani zlomené srdce, ale to, keď stratíte samých seba a viete, že vaše rozhodnutie zapríčinilo niečo, za čo by ste dali čokoľvek, len aby ste to mohli vymazať z pamäti.